

„Ljubi moj oče! Danes je Vaš god, in jaz tega nissem pozabil. Ker nemam nobene stvarce, da bi Vam jo mogel podariti v znamenje svoje ljubezni do Vas, vzemite torej majheno vošilce, ki pride iz dobrega, še nepokvarjenega srcá. Ljubi Bog naj Vas ohrani zdravega še mnogo mnogo let, a meni naj podelí toliko močí, da bi bil vedno priden, in bi Vi bili vedno z menoj zadovoljni. To prisrčno željo hočem vsaki dan vpletati v svojo jutranjo in večerno molitev.“

Vidiš tako jim rečem in gotovo bodo zadovoljni z menoj; vsaj dobro vedó, da jim nemam kaj drugega dati, ker sem siromak! — Kaj porečeš zdaj ti, draga Milka? Je-li, da boš zdaj tudi ti dala očetu narisano podobico za god. — In glej, od tebe užé tudi lahko kaj takega pričakujejo, ker se užé daljé časa učiš, in si tudi starejša od mene.

Milka. Prav govoriš, Ivanek. — Res je takó.

Ivanek. Ali so pa znabiti oče užé videli, kaj jim pripravljaš?

Milka. Nè.

Ivanek. To je dobro, ako res še nič od tega ne vedó. Samo pázi se, da te pri delu ne zasačijo; ker mnogo bolj jih boče veselilo, če jih popolnoma iznenadiš s svojim delom. Kaj ne, da je res takó, Milka?

Mati (stopivši pri zadnjih besedah v sobo). Kaj pa užé spet imata tako skrivnega?

Milka (skoči k materi, oklene se jih okoli vratú in jim tiho zašepeta:) Mati! nikar ne povejte očetu ničesar poprej; rada bi jih hotela iznenádivi. Glejte, to-le podobico sem jim narisala za god. A prej ne smejo ničesar vedeti. So li užé domá? — Dajte, da skrijem!

Mati. Nič se ne boj, saj jih še nij domóv.

Milka. Kaj ne, da jim poprej ne boste nič povedali?

Mati. Nič, nič, le brez skrbi bodi! — Lepo je, da sta tako pridna, in skrbíta, kako bí dobremu očetu veselje naredíla. A še mnogo več veselja lahko delata svojim starišem s tem, ako ostaneta vedno bogaboječa, dobra in pridna.

Sv. P. 1274 r.

Neskrbna mladina.

Po polji zelenem
Mladina skakljá,
Glavice cveticam
Z nožico teptá.

Cvetice nedolžne
Po polji vené,
Ne méni za njé se
Mladostno srcé.

J. Š. K.